

Khúc Biền Tấu Buồn (Chuyện thật!)

Trần Kỳ Trung

Trần Kỳ Trung đôi lời: Truyện ngắn này tôi gửi nhiều báo, nhưng không báo nào dám đăng. May vừa rồi trên trang báo mạng <http://vandoanviet.blogspot.com/> có đăng, rất tiếc nhiều người không vào được. Nay trên facebook trungtranky, tôi đăng lại truyện ngắn này, đúng với bản viết.

Rất cảm ơn những người bạn thân đọc truyện ngắn " KHÚC BIÊN TẤU BUỒN".

Cái ác còn ngự trị, thì không bao giờ có thể nói đến chuyện " nhân bản", " đạo đức". Nó dám chà đạp lên tất cả, nó gây những tội ác không ai có thể nghĩ tới. Loài người mãi mãi phải cảnh giác với cái ác.

Truyện ngắn " Khúc biền tấu buồn" tôi viết, muốn có một tiếng nói cảnh tỉnh điều đó.

Tranh Du kích Đồng Tháp của họa sĩ Phạm Văn Đôn

...Gia đình tôi là một gia đình tư sản ở Sài Gòn. Ba, mẹ đều không muốn tôi đi theo con đường binh nghiệp.

Sự kiện " mậu thân" sáu tám ập đến, trực tiếp chứng kiến đặc công giải phóng đánh vào toà Đại sứ Mỹ, Tổng nha cảnh sát... máu kiêu hùng trong người tôi nổi lên. Trong lớp tôi, một số bạn bè có ý định ra " bung" (1) tham gia cách mạng, một, hai người đến bí mật rủ tôi. Không một chút đắn đo, tôi theo liền.

Tham gia cách mạng, cũng là một cuộc phiêu lưu cho thoả chí tang bồng của tuổi trẻ. Nhưng thực tế lại khắc nghiệt hơn tôi tưởng rất nhiều.

Đơn vị tôi mới đó còn đông đủ, chỉ một thời gian sau, do đủ nguyên nhân, bệnh tật, trúng bom, đánh nhau... đã vơi đi. Quân số bổ xung ở trên chưa kịp, bắt buộc phải xé lẻ thành từng nhóm hai người một, bám cơ sở để tồn tại.

Người phụ trách trực tiếp tôi là anh Long. Anh chọn tôi chứ không phải người khác, vì như anh nói:

- Đi với mày , vì gia đình còn ở trong thành, có đồ tiếp tế, chứ đi với mấy thằng lính miền bắc, chỉ có nước chết đói.

Sự ác liệt của chiến tranh, nhiều lúc quá khủng khiếp, tôi đã có ý định “đào ngũ”. Nhưng...! Một người con gái có trái tim nhân hậu, giữ tôi lại.

Mai – Tên người con gái đó, ba, má bị bom Mỹ giết. Căn nhà lá đơn sơ mà em ở, nằm cạnh con lộ là chỗ đi về của tôi và anh Long. Sự gan dạ Mai thể hiện hàng ngày làm tôi có cảm giác thanh thản, sự chết chóc không còn làm cho mình sợ hãi.

Nhưng tình yêu đó của tôi đã bị mất, mất rất đau đớn, không phải do kẻ thù gây ra mà lại do anh Long.

Biết tôi và Mai yêu nhau, không hiểu sao, tôi có cảm tưởng, anh Long không thích. Ánh mắt anh nhìn tôi có lúc như tối sầm. Một lần anh Long nói với tôi: “ Tao không hiểu sao một thằng tiểu tư sản như mày mà Mai lại yêu. Lẽ ra...tao không nên để mày quen Mai.”. Tôi im lặng, không muốn trả lời anh.

...Hôm đó, tôi đi lấy gạo, ở nhà chỉ còn Mai và anh Long. Anh Long thực hiện một trò đốn mạt. Mai kể lại với tôi trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Anh Long nói với em xuống hầm có một việc quan trọng cần trao đổi. Em tin anh ấy như tin anh. Ai ngờ...!

Cầm thù dâng lên uất nghẹn, tôi đứng bật dậy cầm khẩu AK, nói với Mai dần từng tiếng:

- Anh sẽ giết kẻ khốn nạn đó!

Nghe vậy Mai níu tay tôi, nói qua hàng nước mắt:

- Đừng anh! Anh đừng làm thế...Đừng để bà con nghĩ xấu về các anh. Bà con ở đây tin Cách mạng hơn tin phe bên kia!

Nghe Mai nói thế, tôi đau đớn, như ai đang lấy dao cứa vào tim mình.

Tôi cũng tưởng sau sự việc xấu xa đó, anh Long sẽ tránh mặt tôi. Không phải thế, sau sự việc đó, anh Long chủ động đến gặp tôi. Nét mặt anh Long trông đau khổ, giọng sụt sùi:

- ...Lúc Mai xuống hầm, không hiểu sao anh như con thú, không kìm lại được – Anh lấy tay đâm vào ngực mình thùm thụp – Đó là việc làm không đúng nhân cách của người lính Cách mạng. Thôi, không nói chuyện đó nữa – Giọng anh nức nở - Việc này em có thể toàn quyền giải quyết. Em dẫn anh ra hẻm núi kia mà xử. Anh xứng đáng nhận bản án đó!

Nói xong câu nói đó, anh Long liếc nhanh như đánh giá thái độ của tôi rồi cúi xuống, nét mặt đầy ân hận.

Nghe anh Long nói vậy, tôi kinh tởm quay đầu đi chỗ khác, như không muốn nhìn thấy mặt anh ấy. Lúc này tôi nghĩ về Mai nhiều hơn, đúng là không vì em thì mọi chuyện giữa tôi và anh Long dễ giải quyết. Không thể làm cho Mai khổ hơn, tôi đang muốn mình là chỗ dựa cho em.

Một điều làm tôi ngạc nhiên, sau chuyện anh Long gây ra với Mai, Mai có thái độ cư xử với tôi hoàn toàn khác trước. Em thường lảng tránh những cuộc nói chuyện giữa tôi với em. Tôi cố níu kéo, vì tôi rất hiểu, chuyện đó không phải do em gây ra, tôi sẵn sàng bỏ qua hết. Mai hình như cố tình không hiểu điều đó. Gặp tôi, em chỉ nói chuyện công việc. Một lần tôi cầm tay em, nói để em hiểu suy nghĩ của tôi:

- Mai ơi! Anh rất thương em, thương nhiều lắm. Chuyện vừa rồi, anh coi như không có. Em có tin không ?

Em gỡ tay tôi ra, không nhìn thẳng, cố giữ giọng thật bình thản:

- Với em, anh đừng nghĩ gì nữa. Em không xứng đáng với anh.

Nói xong, không đợi tôi nói lại, em đi như chạy.

Tôi đứng như chết lặng nhìn theo bóng em đang mờ dần.

Tôi không hiểu vì sao em lại có thái độ như vậy ?

Sau đó hơn một tháng, tôi với anh Long đến nhà Mai. Chưa kịp bàn bạc thì bất ngờ quân Mỹ cho trực thăng đổ quân ngay trên đường lộ. Anh Long sợ hãi, mất tinh thần. Tôi thực sự lúng túng, duy nhất chỉ có Mai giữa được sự bình tĩnh. Mai nó như ra lệnh:

- Hai anh xuống hầm ngay!

- Còn em !

- Em sẽ đánh lạc hướng chúng nó!

Tôi nói vội:

- Để anh cùng đi với em !

- Không được – Mai nói dứt khoát – Các anh còn cần cho phong trào sau này.

Nói thế rồi em cầm khẩu cạcbin lao ra ngoài. Phía ngoài lộ lúc này đã ló nhó bóng lính Mỹ.

Tôi cầm khẩu súng định lao theo em, anh Long rướn người vội níu tôi đẩy mạnh xuống hầm bí mật. Nóc hầm được đóng lại, anh Long nói trấn an:

- Yên tâm đi! Mai lo cho chúng ta được.

Ở phía xa, đội xuống hầm tôi nghe rõ là tiếng lựu đạn, tiếng súng nổ. Trong dạ tôi như có lửa đốt. Tôi không thể ngồi yên ổn ở dưới hầm để trên kia một mình Mai chống chọi với lũ giặc. Tôi toan đẩy nắp hầm bật lên, anh Long vội bấu chặt lấy tay tôi, nói không ra hơi:

- Mày lên là chết cả hai...Không được!

- Tôi với anh không thể ngồi ở dưới hầm này. Anh không lên, để tôi lên! – Tôi quát vào mặt anh Long.

Anh Long lấy hai tay đè mạnh vai tôi xuống, nói liú cả lưỡi:

- Mày ngồi im!

Không chịu được nữa, tôi định lấy chân đạp mạnh vào người anh ta để đứng dậy thì anh Long lấy người đè hẳn vào người của tôi, giọng anh ta sợ hãi đến tột độ:

- Tao phải giết mày để không bị chết lây.

Sức anh Long khoẻ hơn tôi, nhất là lúc sợ hãi, tôi lại ở thế bị động nằm dưới anh ta trong một chiếc hầm quá chật chội, không thể cựa quậy. Hai bàn tay anh Long như hai gọng kìm xiết lấy cổ của tôi.

Tôi cố giãy giụa một lúc rồi ngất lịm.

Khi tôi tỉnh dậy, trong hầm chỉ có một mình. Tất cả im ắng một cách lạ thường. Nằm một lúc lấy lại sức tỉnh táo ,tôi dần sức mở nắp hầm.

Lên khỏi miệng hầm bí mật, tôi ngỡ ngàng với cảnh tượng đập vào mắt. Căn nhà lá của Mai bị bọn lính Mỹ đốt cháy tan hoang. Mùi khói, mùi thuốc súng còn nồng nặc. Không biết anh Long có chạy thoát không? hay bị lính Mỹ bắt sống. Còn Mai! Tôi đảo mắt tìm em, chắc em đã bị lính Mỹ bắn chết, vứt xác đâu đó?

Tôi cố tìm kiếm dấu tích của anh Long và Mai, nhưng không thấy.

Tôi buông súng lết về phía bìa rừng.

Đây là cú sốc quá nặng nề đối với tôi, buộc tôi phải nghĩ lại con đường mình đang đi.

Cầu mong, nếu Mai đã chết, vong linh em hãy tha thứ cho tôi. Ở lại tôi sống không được như nhân cách của em. Cũng ở lại, nếu như anh Long còn sống, nhìn thấy một đồng đội như vậy, chẳng lẽ tôi là người đồng hành!!!

Nghĩ như thế, ngay tối hôm đó, tôi không tìm đường về lại đơn vị mà quay về thành.

Năm một chín bảy lăm.

Ngay từ tháng ba, khi Tây Nguyên, Huế, Đà Nẵng... thất thủ, về tay quân cách mạng. Ba, mẹ tôi yêu cầu tôi không học nữa, theo gia đình ra nước ngoài. Lần này, tôi phải nghe theo lời khuyên của gia đình. Ở lại không có điều gì lợi cho tôi cả. Tưởng mọi chuyện đã an bài, không thể trở về với mảnh đất tôi đã cất tiếng khóc chào đời, nơi lưu giữ biết bao nhiêu kỷ niệm buồn vui, và nhất là hình ảnh của Mai, tôi không thể nào quên được.

Không ngờ tôi được trở về.

Tôi tham gia trong ban lãnh đạo hãng N. Ông Tổng giám đốc gọi tôi lên giao nhiệm vụ:

- Bên đối tác, sau khi ký hợp đồng, nhất là chúng ta đã chuyển vào tài khoản của họ số tiền hoa hồng mà họ yêu cầu, họ muốn mời đại diện của Hãng sang thăm không chính thức, để cảm ơn. Tôi muốn anh thay mặt Hãng làm việc này...

Ông Tổng giám đốc giao tôi một số nhiệm vụ rồi dặn thêm:

- Với họ, anh hết sức cảnh giác, vì họ rất mưu mô quỷ quyệt. Ngay chuyện chúng ta chuyển số tiền hoa hồng vào tài khoản của con cái họ, họ cũng làm rất khéo. Vì thế, trong cách nói chuyện, anh đừng để lộ bất cứ một điều gì của Hãng, hậu quả khó lường. Vì lợi ích cá nhân, họ dám làm tất cả để đạt mục đích. Tôi nhắc lại, anh cần cảnh giác!

Ông Tổng giám đốc của tôi qua lại nhiều lần ở Việt Nam để thương thảo hợp đồng, rất hiểu cách làm ăn ở đây, ông dặn tôi như vậy.

Chuyện của tôi trong chiến tranh, tôi vẫn giữ kín. Khi về lại Việt Nam, tôi kín đáo, không cho ai biết, tôi muốn tìm lại Mai, xem số phận của em hiện giờ như thế nào?

Vùng chiến trường xưa, sau hơn ba mươi năm tôi tạm xa, bây giờ thay đổi rất nhiều. Không còn những thân cây bị lửa bom đốt cháy nham nhở, những hố bom toang hoác, nhưng mái nhà xiêu vẹo, xơ xác... Thay vào đó là những cánh đồng lúa hai bên đường vàng rực một màu no đủ, những ngôi nhà lợp ngói kang trang đầy ắp tiếng trẻ nô đùa. Tiếng xe máy, tiếng máy xát gạo ồn ào...

Một không khí hoà bình như bao vùng đất trên đất nước này, tôi đi qua.

Một điều! Dù tôi dự tính trước trong mọi trường hợp, ấy vậy tôi vẫn cảm giác bất ngờ, vẫn như không tin.

Tôi gặp lại MAI.

Đến Ấp Tân Khang, căn nhà em thực sự khó tìm, nằm chơi vơi gần như biệt lập với mấy ngôi nhà xung quanh, đồ đạc không có gì đáng giá, vách nhà trống hơ, trống hoác, không có cửa ra vào. Mai ở quá nghèo, ngoài cả sức tưởng tượng của tôi. Mai gặp lại tôi, hai mắt em nhoà lệ:

- Em không ngờ anh còn sống, để có ngày hôm nay.

Chiếc áo bạc phủ vai gầy rung rung theo tiếng nấc, mái tóc bạc bết vào trán, cùng nét mặt khắc khổ, Mai đưa tôi vào nhà. Tôi chú ý một người đàn ông không đoán tuổi, nét mặt ngây dại, chân tay khăng khiu, áo quần không lành lặn ngời nép vào góc nhà, dáng bất động. Mai giải thích:

- Con em đây, hơn ba mươi tuổi rồi. Cháu bị tâm thần từ lúc nhỏ...

Mai mời tôi ngồi, rồi lặng lẽ kể tiếp cho tôi nghe câu chuyện xảy ra trong ngày khủng khiếp đó:

- ...Em đoán là bọn lính Mỹ phát hiện ra các anh nên mới tập kích bất ngờ như vậy. Nếu em không đánh lạc hướng sẽ chết tất cả. Còn sống một người đỡ cho đồng mình một người. Nghĩ như thế, nên em quyết định phải đánh lạc hướng, kéo chúng nó xa hầm bí mật của các anh được bao nhiêu, tốt bấy nhiêu. Bọn lính Mỹ nhìn thấy em, chúng nổ súng. Em cũng kịp bắn trả bọn chúng được mấy loạt đạn thì bị thương, lính Mỹ bắt được em. Chúng khiêng em lên máy bay đưa về trại tù binh, còn ngôi nhà của em, chúng đốt cháy.

Trong trại tù binh, khi em lành vết thương cũng là lúc sinh cháu – Mai chỉ người đàn ông tâm thần ngồi góc giường - Chắc anh biết cha của nó là ai rồi! Mang cháu trong hoàn cảnh quá khắc nghiệt, nên khi sinh ra cháu bị như vậy, cứ thế em phải ở vậy nuôi cháu. Khi em có dấu hiệu mang thai, em phải khước từ tình yêu của anh mặc dù lúc đó em thương anh rất nhiều...

- Sao lúc đó Mai không nói cho tôi biết ngay! – Tôi đau đớn, hỏi lại.

- Em nghĩ, một mình em đau khổ, em chịu đựng được, anh phải có tình yêu trọn vẹn hơn, đẹp hơn. Sau này, biết anh và anh Long đi thoát, em mừng lắm. Hy vọng anh và anh Long sẽ trở về. Hơn ba mươi năm qua, không thấy ai về cả...Hôm nay mới thấy anh...

Tôi im lặng, thực tình ngượng cho chính mình. Mai kể tiếp:

- Sau khi em sinh thằng bé, có người hiểu, có người không hiểu, em mất liên lạc hoàn toàn, đành phải bế thằng bé lên Sài Gòn sinh sống cho đến ngày giải phóng mới về lại. Mẹ con kiếm rau cháo lẫn hồi nuôi nhau...- Mai nhìn tôi hỏi trong tiếng thở buồn – Anh về, anh Long không thấy về chắc anh ấy hy sinh rồi phải không anh? Tội anh ấy quá anh nhỉ!

Tôi lảng tránh anh mắt nhìn của em, không dám kể lại câu chuyện đã xảy ra giữa tôi và anh Long lúc đó. Vì lúc này, trong em, hình ảnh của anh Long vẫn còn rất đẹp, dù chính anh ta giết chết tình yêu của em.

Tôi nhìn hoàn cảnh của Mai, nghĩ mình phải có trách nhiệm, không thể để mẹ con em sống như thế này. Tôi nói với Mai:

- Anh gặp lại em có cả nỗi đau đớn và niềm vui vì không nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Anh muốn giúp em...

Mai cười nhẹ, nhìn ra xa.

Không gian nhạt nhòa nắng, những cánh cò bay mãi miết, hương đồng diều diều. Suy nghĩ một lúc em mới trả lời tôi, giọng chậm rãi:

- Cảm ơn anh lo cho mẹ con em, nhưng em không đi đâu hết, ở đây em quen rồi. So với bao nhiêu người phụ nữ khác, đã qua cuộc chiến tranh, em là người hạnh phúc hơn họ, còn có mẹ, có con. Mẹ, con em ở đây trong tình thương của bà con chòm xóm, không khổ đâu.

Gặp lại em, tôi muốn ở lại lâu. Dẫu ý định như thế, nhưng càng tâm sự với Mai, tôi nhận ra Mai không cần sự thương hại của người khác. Mai vẫn bản lĩnh, y như lúc cứu tôi và anh Long dạo nào. Tôi ở lại, càng thể hiện sự yếu kém của mình, Mai sẽ nhìn tôi với con mắt khác. Nghĩ như thế, tôi quyết định tạm biệt em ngay trong hôm. Biết ý định của tôi, Mai nắm lấy tay tôi, nói nghẹn ngào:

- Anh giận em sao? Anh phải hiểu cho em, đừng nghĩ khác. Trước đây hay sau này, em vẫn nghĩ tốt về anh, kể cả anh Long. Anh hãy suy nghĩ như em đi! Hãy nghĩ tốt về nhau. Anh ở lại ăn với mẹ con em một bữa cơm. Như thế là em thỏa lắm rồi. Nghe em đi anh... khoan về đã...

Mai không biết, tôi hèn kém trước em. Tôi xấu hổ. Tôi không xứng đáng với em.

Không trả lời em, tôi rút tay, nuốt thắm nước mắt.

Lặng lẽ bước đi.

Mọi chuyện đều bất ngờ. Quả đất này lớn thật, nhưng không lớn như mọi người nghĩ vì tôi gặp lại anh Long.

Anh Long giờ đây ở một chức rất to trong chính quyền sở tại. Nét mặt, dáng anh thay đổi rất nhiều. Dáng anh phương phi, nét mặt hồng hào, duy chỉ có mái tóc vẫn đen nhánh. Tiếp tôi, anh nhận ra ngay. Sau đó, anh cho thư ký riêng đánh xe con đến khách sạn, nơi tôi ở, mời tôi về nhà riêng. Ngôi nhà của anh Long là một biệt thự to, rất đẹp, có công an gác ở ngoài. Trong phòng tiếp khách, chỉ có tôi và anh, anh nói chuyện thân mật, thay đổi cả cách xưng hô:

- Nói thật với em, gặp em, anh rất ngạc nhiên!

- Em cũng ngạc nhiên khi gặp anh!- Thấy thái độ vồn vã của anh, tôi nói thật suy nghĩ của mình.

Anh Long có vẻ ân hận khi nhắc lại chuyện cũ:

- Cái hồi đó, cũng do chiến tranh khốc liệt quá, sống với chết chỉ trong một tích tắc, nên anh đối xử với em không phải. Không biết đến giờ em còn giận anh không ?

Chuyện cũ, nhắc lại làm gì. Điều quan trọng, hiện tại anh Long đang là đối tác làm ăn với Hằng của tôi. Tôi nói:

- Thôi, anh ạ! Anh với em không nghĩ đến chuyện đó, nó cũng qua lâu rồi. Quan trọng là anh cùng Hằng em làm ăn như thế nào có lợi cho cả đôi bên.

Anh Long nghe tôi nói vậy, cười lớn:

- Em nói thế, anh rất mừng. Chuyện trong chiến tranh, anh mong em, chỉ em và anh biết. Nếu anh không ở chức này, Hằng của em sẽ có nhiều bất lợi...

- Em hiểu!

Anh Long nói tiếp:

- Vậy một triệu đô la mà Hằng của em chuyển vào tài khoản của cháu đang học bên Thụy Sĩ, anh nghĩ, anh sẽ đưa lại cho em một trăm ngàn đô la, gọi là tình nghĩa giữa hai em mình. Em nhận cho anh – Anh vỗ vai tôi – Em không nhận là anh giận đấy!

Tôi biết, đây là số tiền mà anh Long muốn tôi “ im lặng”. Thực ra, kỷ niệm chua xót đó, tôi cũng không muốn nói với ai. Nhưng chính lúc này, tôi lại nghĩ đến Mai. Nếu như Mai có số tiền này, sẽ đỡ cho em và con rất nhiều. Sau khi cân nhắc tôi nói với anh Long:

- Anh còn nhớ đến Mai không?

Anh Long ngơ ngác:

- Mai nào?

- Mai đánh lạc hướng bọn lính Mỹ càn quét, cứu em và anh dưới hầm bí mật.

Nghe vậy, anh Long giật mình, lấy tay vỗ vỗ lên trán:

- Anh nhớ rồi! Nhớ rồi! Mai du kích...Mai vẫn còn sống à! - Anh Long hỏi vội.

Tôi bình tĩnh kể anh nghe:

- Trước khi em gặp anh, em đã gặp Mai. Hiện tại Mai sống rất khổ cùng đứa con trai bị tâm thần. Mà đứa con trai ấy, anh có biết cha nó là ai không?

- ...

- Em không nhắc lại chuyện đó, em nói thế là anh hiểu cha nó là ai rồi?

Trán anh Long lấm tẩm mồ hôi. Anh vội lấy khăn ra lau, bàn tay anh run run. Anh giục tôi nói tiếp. Tôi đề nghị:

- Cả anh và em bây giờ phải có trách nhiệm với mẹ con của Mai. Em sẽ không nhận số tiền anh đưa, em chỉ có một ý muốn. Anh dùng số tiền đó giúp mẹ con Mai có một ngôi nhà khang trang, giúp người con trai đi chữa bệnh. Mà người con trai đó...

Anh Long cướp lời tôi, nói vội vàng:

- Em đừng nói nữa, anh hiểu, anh hiểu. Anh phải có trách nhiệm với nó, không thể để nó như thế được. Em hãy vẽ sơ đồ địa chỉ cụ thể nhà của Mai, để khỏi phải tìm kiếm. Thật chi tiết nhé, anh sẽ cho người mang tiền đến Mai ngay - Anh Long lập cập đưa cây bút và mảnh giấy để tôi vẽ lối đi vào nhà của Mai.

Tôi mừng vô cùng, trong lòng thấy thanh thản được phần nào!

Anh Long đã thấy tội lỗi và bây giờ anh muốn có một việc làm cụ thể để chuộc lại những lỗi lầm của mình.

Mai ơi! Ít nhất từ nay đến cuối đời, em và đứa con tâm thần không phải sống trong cảnh vất vả nữa.

... Khi tôi về lại Hãg, tiếp tục công việc của mình. Hàng ngày tôi vẫn lên mạng truy cập tình hình trong nước. Một tin tôi đọc, như không tin vào mắt mình:

“Đêm ngày 22 tháng...năm... tại ấp Tân Khang, xã Minh Hiệp, huyện...tỉnh... đã xảy ra một vụ giết người rất dã man. Nhân đêm tối, trời mưa tầm tã, lợi dụng ngôi nhà trống trải, xa dân cư, bọn thủ ác đã đột nhập vào nhà bà Nguyễn Thị Mai, giết chết bà cùng đứa con trai bị tâm thần. Theo nhưng người công an điều tra cho biết, đồ đạc trong nhà bà Mai không mất thứ gì. Bà con chòm xóm cho biết, Bà Mai sống rất tử tế, hoà thuận không làm mất lòng ai. Vậy nguyên nhân vụ giết người do đâu? Công an đang điều tra...”.

“Đêm ngày 22...” tức là sau một ngày tôi rời Việt Nam.

Lời của ông Tổng giám đốc hãg N, nơi tôi đang làm việc văng vẳng bên tai: “ Vì lợi ích cá nhân, họ sẵn sàng làm tất cả để đạt mục đích. Anh cần cảnh giác.”.

Trời ơi! thế mà tôi không hiểu. Để bây giờ...

Chính tôi giết em ! Mai ơi.